

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 154/14
Luxemburg, 20 noiembrie 2014

Concluziile avocatului general în cauza C-507/13
Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul

Avocatul general Jääskinen consideră că reglementarea Uniunii care limitează raportul dintre primele bancherilor și remunerația lor fixă de bază este validă

Impunerea unui raport fix între prime și salariul de bază nu limitează cuantumul total al remunerației

În urma crizei financiare mondiale din anul 2008, Uniunea Europeană a adoptat un vast ansamblu de măsuri vizând consolidarea reglementării și a stabilității instituțiilor sale financiare. În cursul discuțiilor care au avut loc cu ocazia adoptării acestor măsuri, structura remunerațiilor plătite de aceste instituții a fost considerată drept unul dintre factorii majori ai crizei. Plățile de prime deseori considerabile în comparație cu salariile au încurajat salariații să își asume riscuri excesive cu scopul de a participa la beneficiile pe termen scurt ale băncii, dar nu și la costul eșecurilor lor, care a fost suportat de contribuabili în cazurile cele mai grave. Pachetul legislativ privind „cerințele de capital” adoptat în anul 2013 de Consiliu și de Parlament (denumit și „pachetul CRD IV” și alcătuit dintr-o directivă¹ și dintr-un regulament²) a inclus așadar o serie de dispoziții în materie.

Directiva CRD include o dispoziție care impune fixarea unui raport între remunerația fixă (salariul de bază) și remunerația variabilă (prima) pentru persoanele ale căror activități profesionale au un impact asupra profilului de risc al instituției lor financiare. Directiva prevede că acești salariați nu pot primi prime mai mari de 100 % din salariul lor de bază sau de 200 % dacă statul membru decide să autorizeze în acest sens acționarii, proprietarii sau membrii acestor instituții financiare. Directiva încredințează de asemenea Autorității Bancare Europene misiunea de a întocmi un proiect de standarde tehnice de reglementare care să definească criteriile utilizate pentru identificarea persoanelor care intră în sfera de aplicare a directivei.

La rândul său, regulamentul CR impune instituțiilor financiare obligația de a publica raportul definit în directivă, precum și numărul de persoane remunerate peste un anumit prag. Acesta impune de asemenea ca instituțiile să ofere informații privind remunerarea totală a fiecărui membru al structurii de conducere sau al organelor cu funcție de conducere la cererea statului membru sau a autorității competente.

Regatul Unit a sesizat Curtea cu o acțiune în anularea acestor dispoziții specifice ale directivei și ale regulamentului. Regatul Unit apreciază că măsurile care stabilesc raportul dintre componentele variabilă și fixă ale remunerației nu puteau fi adoptate în temeiul dispozițiilor tratatului privind libertatea de stabilire și libera prestare a serviciilor [articolul 53 alineatul (1) TFUE], ci intră în sfera politicii sociale și, astfel, a competenței statelor membre. Regatul Unit susține de asemenea că dispozițiile încalcă principiile proporționalității și subsidiarității, că directiva încalcă principiul securității juridice, că competențele acordate Autorității Bancare Europene sunt excesive și că dispozițiile regulamentului care impun publicarea datelor privind remunerarea încalcă dreptul la respectarea vieții private și regimul protecției datelor.

¹ Directiva 2013/36/EU a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, p. 338).

² Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, p. 1).

În concluziile prezentate astăzi, avocatul general Jääskinen propune respingerea tuturor motivelor Regatului Unit și respingerea de către Curtea de Justiție a acțiunii acestuia.

În ceea ce privește motivul principal al Regatului Unit, prin care se susține că măsurile au fost adoptate pe un temei juridic inadecvat, avocatul general arată că Curtea a indicat deja că măsurile care vizează promovarea unei dezvoltări armonioase a activităților instituțiilor de credit în ansamblul Uniunii Europene și eliminarea tuturor restricțiilor în calea libertății de stabilire și a liberei prestări a serviciilor, cu întărirea stabilității sistemului bancar și a protecției persoanelor care economisesc, pot fi întemeiate pe articolul 53 alineatul (1) TFUE³. Întrucât componenta variabilă a remunerației are un efect indirect asupra profilului de risc al instituțiilor financiare, aceasta poate afecta stabilitatea instituțiilor financiare care pot activa liber în Uniunea Europeană și, pe cale de consecință, pe cea a piețelor financiare ale Uniunii Europene. Ca atare, dispozițiile atacate de Regatul Unit au legătură cu condițiile de acces al instituțiilor financiare pe piața internă și cu realizarea activităților lor pe această piață.

În ceea ce privește problema dacă aceste dispoziții ar trebui să fie considerate ca făcând parte din politica socială, avocatul general admite că determinarea nivelului diverselor elemente constitutive ale remunerației unui lucrător rămâne incontestabil de competența statelor membre. Cu toate acestea, fixarea unui raport al remunerației variabile față de salariile de bază nu echivalează cu „plafonarea primelor bancherilor” și nici cu fixarea nivelului remunerației, întrucât nu este impusă nicio limită salariilor de bază cărora le sunt atașate primele. Raportul de 100 % introdus de directivă poate fi atașat oricărei sume de bani pe care o bancă este pregătită să o plătească sub forma unei remunerații fixe. Lipsa oricărui efect de „plafonare” este subliniată de faptul că acest raport poate fi majorat la 200 % sau stabilit de statele membre la un nivel mai mic de 100 %. Întrucât salariul de bază care poate fi plătit nu este supus niciunei limitări legale, nivelul total al remunerației nu este limitat.

Răspunzând motivului invocat de Regatul Unit potrivit căruia publicarea remunerației totale a fiecărui membru al conducerii este contrară reglementării Uniunii privind protecția datelor, avocatul general observă că această publicare nu este imperativă, ci este lăsată la aprecierea statelor membre. Statele membre au obligația legală să respecte legislația Uniunii privind protecția datelor atunci când analizează o cerere de informații de această natură, iar instituția financiară poate, bineînțeles, să conteste în fața unei instanțe competente legalitatea oricărei decizii în materie.

În ceea ce privește problema legalității competențelor acordate ABE, avocatul general Jääskinen observă că competențele pe care directiva le delegă Comisiei și ABE privesc numai elemente tehnice neesențiale, alegerile strategice și politice fiind făcute în actul legislativ de bază. Mai mult, ABE a fost împuternicită pur și simplu să elaboreze proiecte de măsuri fără efect obligatoriu care nu pot fi traduse în reglementare fără să fie adoptate ulterior de Comisie. Lipsite de efect juridic, proiectele concepute de ABE nu pot afecta drepturile și obligațiile particularilor vizați. Rezultă că delegarea de competență către ABE este validă.

În ceea ce privește motivul întemeiat pe încălcarea principiului securității juridice întrucât dispozițiile se aplică contractelor de muncă încheiate înainte de intrarea în vigoare a directivei, avocatul general răspunde că instituțiile financiare au fost informate cu privire la o nouă reglementare a remunerațiilor cu mult timp înainte de termenele de transpunere stabilite în directivă. Ținând seama în plus de larga atenție pe care a primit-o subiectul în mass media și de publicarea directivei în Jurnalul Oficial în iunie 2013, avocatul general concluzionează că măsurile ar fi fost bine cunoscute și pregătite la momentul la care au intrat în vigoare la începutul anului 2014.

În sfârșit, avocatul general Jääskinen nu identifică niciun motiv pentru a considera întemeiat motivul invocat de Regatul Unit, potrivit căruia dispozițiile atacate încalcă principiile proporționalității și subsidiarității, și afirmă că obiectivul de a crea un cadru de reglementare

³ A se vedea Hotărârea Curtii din 13 mai 1997 Germania/Parlamentul și Consiliul, [C-233/94](#).

uniform al gestiunii riscurilor nu ar fi putut fi realizat mai bine de guvernele naționale decât de Uniunea Europeană.

MENTIUNE: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justiție. Misiunea avocaților generali este de a propune Curții, în deplină independență, o soluție juridică în cauza care le este atribuită. Judecătorii Curții urmează să delibereze în această cauză. Hotărârea va fi pronunțată la o dată ulterioară.

MENTIUNE: Acțiunea în anulare are ca obiect anularea acelor acte ale instituțiilor Uniunii care sunt contrare dreptului Uniunii. Cu respectarea anumitor condiții, statele membre, instituțiile europene și particularii pot sesiza Curtea de Justiție sau Tribunalul cu o acțiune în anulare. Dacă acțiunea este întemeiată, actul este anulat. Instituția autoare a actului trebuie să ia măsuri pentru a elimina eventualul vid juridic creat prin anularea acestuia.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al concluziilor se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3355

Imagini de la prezentarea concluziilor sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106